

BASBASUN, básbasún, m. 3. Ett slags basun, hvars toner ligga i den djupa kontra-oktaven.
BASERA, v. a. 1. (föga brukl.) Grunda. *B. sina skäl på* . . .

BASFIOL, se *Basviol*.

BASFLÖJT, m. 3. Ett slags flöjt, som är en quint något lägre än altflöjten.

BASHUS, n. 3. Hus, der skeppståg tjäras.

BASILIKA, -si' --, f. 1. 1) (hos Romarne) Domstols- och börsbyggnad, af hvilka byggnader efter kristendomens införande flera förvandlades till kyrkor. — 2) (nu) Hufvudkyrka, byggd i den gamla basilikans stil.

BASILIKA, -si' --, f. 1. ell. **BASILIKÖRT**, -si' --, f. 3. (bot.) Ört med kryddlik lukt och smak, inhemsk i Persien och Ostindien. *Ocymum*.

BASILIKESALVA, f. 1. Sårrenande och helande salva af gult vax, hvit kåda, virak och skirdt svinister.

BASILISK, --i'ssk, m. 3. 1) (i forntiden) Fabelaktigt djur, orm och fågel tillsammans, hvilket dödade med sin blotta blick. — 2) (fig.) Elak, arglistig människa; person med elak uppsyn. — 3) (nat. hist.) Ett slags ödla, omkring 3 fot lång, fjällig, till färgen blåaktig, med en skinnkam längs ryggen och svansen, samt ett slags skinnkapuschong vid nacken. *Basiliscus amboinensis*. — 4) (artil. gam.) Kanon, som sköt 75 markers kula.

BASIS, básis, f. (grekiskt o. latinskt ord) 1) Se *Bas*, m. 3. — 2) (kem.) Hvarje kropp, som kan upphäva syroras sura egenskaper och med dem bilda salter. Äfv. *Bas*.

BASISK, a. 2. (kem.) *B-t salt*, salt med ett öfverskott af saltbas. *B. oxid*, som kan förenas med syror till salter.

BASIST, basi'sst, m. 3. (föga brukl.) En, som spelar något basinstrument eller sjunger basstämma.

BÄSKLAV, bäsklav, m. 3. (i musik) Klav, som utmärker basstämman till ett sång- eller musikstycke. Jfr. *Klav*.

BÄSNING, f. 2. Handlingen, då man basar (se *Basa*, v. a.).

BÄSNOT, f. 3. (i musik) Not för en ton, som tillhör basstämman i ett sång- eller musikstycke.

BÄSPANNA, f. 1. (skeppsbl.) Ställe, der plankor basar; jfr. *Basa*, v. a. bem. 3.

BÄSPIPA, f. 1. (i orgelverk) Pipa, som tillhör basen i orgelns klaviatur.

BÄSRELIEF, bäreliä'ft, m. 3. (bildh.) 1) Lågt upphöjdt arbete på slät grund. — 2) Det slag af bildhuggeri, som med sådant arbete sysselsätter sig.

BÄSRÖST, f. 3. Den djupare mansrösten.

BASSE, m. 2. pl. *bassar*. Se *Bondbasse*.

BASSETHOR, basä'thörn, n. 5. Klarinettt med djupare ton, än andra sådana, midtpå trubbvinkligt krökt, med förlängdt fotstycke, hvilket nedantill är försedt med ett klockstycke af messing, hvarigenom isynnerhet lägsta oktaven får en egen klang. Kallas äfv. F-klarinettt, Krumborn. *Blåsa b.*

BASSIN, basi'n o. basä'ng, m. 3. (franskt ord) 1) Bäckensformig, vidsträckt fördjupning emellan bergssträckor. — 2) Vattendam. — 3) Det inre af en hamn. — 4) Större insjö af rund form inom höga bergssträckor.

BASSONG, basä'ng, m. 3. Se *Fagott*.

BASSTRÄNG, m. 2. Sträng, som anger en baston eller bastonerna på ett instrument, såsom t. ex. fortepiano, violin, m. fl.

BASSTÄMMA, f. 1. 1) Se *Basröst*. — 2) Djupaste stämman i ett flerstämmigt sång- eller musikstycke.

BASSÅNGARE, m. 5. 1) En, som sjunger basstämman, antingen vid en tillfällig sång, konsert o. s. v., eller är för längre tid anställdt at såsom sådan biträda, t. ex. vid en teater. — 2) En, som har god basröst och är öfvad att sjunga basen vid flerstämmig sång.

BAST, n. 3. En stort numera obrukligt bomullstyg.

BAST, n. 3. Det inre, närmast veden liggande lagret af bark. Kallas derföre äfv. Inre Bark. *B. (liber) begagnades i äldre tider att skriva på*.

BASTA, v. a. 1. Egentl. binda med bastrep. Förekommer endast i lagstil i uttrycket: *Basta och binda*, d. v. s. oslagligt binda och fångsa någon.

BASTA, bássta, m. sing. (italienskt ord) Benämning på klöfveräss i vissa kortspel, såsom lomber, kadrijl. — *Adv.* 1) Ett uttryck i samma spel, utmärkande: nog! — *Int.* (pop. o. fam.) 1) Nog! tillräckligt! — 2) Håll! håll upp! stopp der!

BASTANT, bastänt, a. 1. (från italienskan) 1) (mindre brukl.) Tillräcklig. — 2) (allmännare) Stark, dugtig, kraftig, tjock. *B. karl, mur, föda, välling*. — *Syn.* Se *Dugtig*.

BASTANTHET, f. 3. (mindre brukl.) Stadighet, fasthet, dugtighet.

BASTARD, -árd, m. 3. (af ital. *Bastardo*: aflad af två olika arter) 1) Oäkta barn. *B-en af Orléans*. — 2) (artil. gam.) En 8-pundig kanon.

BASTARDKLÖFVER, se *Alsikeklöfver*.

BASTARDULL, -årdull, f. 2. sing. Mellanfin vigognaull.

BASTEBOM, m. 2. sing. (gam.) Se *Bombasin*.

BÄSTENOR, bästenär, m. 3. Djup tenorstämman, närmast basröstens högre toner.

BÄSTHATT, m. 2. Hatt, flätad af bast.

BÄSTINGERA, v. a. 1. (sjöt.) Förse ett fartyg med bastingering.

BÄSTINGERING, f. 2. (sjöt.) 1) En på större fartyg, akter om fallrestrappan, ofvan brädgången, emellan jernständer och träribbor spänd, svartad segelduk. — 2) (på slafskepp) Med kanonportar försedda tvärskepps-skott, bakom hvilka manskapet vid öfverrumpling kan försvara sig. — 3) Försäkansning eller bröstvärn af besätningens hängmattor, till skydd emot fiendens eld.

BÄSTION, --ön, m. 3. (fortif.) Fransisjutande del af en fästningsvall, bestående vanligen af två flanker, två faser och gorge (jfr. dessa ord). Bålverk.

BÄSTIONSVINKEL, --önsvi'nkkl, n. 2. pl. — *vinklar*. (fortif.) Den vinkel, som tvärne faser på en bastion göra mot hvarandra.

BÄSTKORG, m. 2. Korg, hopflätad af bast.

BÄSTLIND, f. 2. En art af lindslaget, äfv. kallad Skogslind. *Tilia Europæa l. Boreais*.

BÄSTMATTA, f. 1. Matta, hopflätad af bast.

BÄSTON, m. 3. Ton, som ligger inom basstämman, basens omfång.

BÄSTONAD, --äd, m. 3. 1) Prygel. — 2) (hos Turkarna) Slag med läderremmar på ryggen eller fotsålorna. — *Syn.* Se *Stryk*.

BÄSTREP, n. 3. Rep, snodt af basremсор.

BÄSTRÖR, n. 5. (bot.) Benämning på kärl, bestående af en oafbruten hinna, och som utgöra vedfibrerna i växternas stam.

BÄSTSKO, m. 3. pl. — *skor*. Sko, gjord af bast.

BÄSTTÅG, n. 5. Se *Bastrep*.

BÄSTU ell. **BÄSTU**, básstu, f. 3. 1) Badstuga (hvaraf ordet är sammandraget). — 2) (fig.)